

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SPLAIUL INDEPENDENȚEI NR. 319 L, CLADIREA B,
SECTOR 6
BUCUREȘTI
SECȚIA A-VI-A CIVILĂ

Destinatar:
COMISARIATUL REGIONAL
PENTRU PROTECTIA
CONSUMATORILOR REGIUNEA
NORD-EST (IASI)
IASI, STR. TOMA COZMA, nr. 11,
județul IAȘI

DOSARUL NR. 239/3/2023

Materia: Litigii cu profesioniștii

Stadiul procesual al dosarului: Fond

Obiectul dosarului: acțiune în constatare

Complet: c31-fond

COMUNICARE HOTĂRÂRE CIVILĂ

NR. 2429/2023 DIN DATA DE 20 Octombrie 2023

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 2429/2023, pronunțată la data de 20 Octombrie 2023,
de către TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A-VI-A CIVILĂ.

PARAFA ȘEFULUI INSTANȚEI
(ștampilă)

GREFIER,

R.I. 22.08.2024 13:44:40, nr. comunicare: 1 din 2

R O M Â N I A
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A VI-A CIVILĂ

Dosarul nr. 239/3/2023

SENTINȚA CIVILĂ NR. 2429

Ședința publică din data de 20.10.2023

Instanța constituită din:

Președinte judecător : Roxana Delia Alecu

Grefier : Petruța-Mădălina Tănăsie

Pe rol se află soluționarea cererii formulate de reclamantul COMISARIATUL REGIONAL PENTRU PROTECTIA CONSUMATORILOR REGIUNEA NORD-EST (IASI) în contradictoriu cu pârâta VODAFONE ROMANIA SA, având ca obiect *acțiune în constatare*.

Dezbaterile orale au avut loc în ședința publică din data de 08.09.2023, fiind consemnate în încheierea de la acea dată care face parte integrantă din prezenta, când, instanța având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru datele de 22.09.2023, 06.10.2023 și 20.10.2023 și a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând, constată:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a VI-a Civilă la data de 04.01.2023, sub nr.239/3/2023, Comisariatul Regional pentru Protecția Consumatorilor Regiunea Nord-Est (Iași), a chemat în judecata pe pârâta VODAFONE ROMÂNIA S.A., solicitând să se constate existența clauzelor abuzive menționate în documentul de control și, pe cale de consecință să se dispună, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori republicată:

1. Eliminarea clauzelor contractuale abuzive;
2. Aplicarea sancțiunii contravenționale în cuantumul ei maxim legal prevăzut de lege;
3. Modificarea contractelor aflate în curs de executare, prin eliminarea clauzelor abuzive.

În motivare s-au arătat următoarele:

Ca urmare a înregistrării la C.J.P.C. Vaslui a reclamațiilor nr. 150/09.05.2022 și 268/17.06.2022, s-a constatat că operatorul economic prestează servicii comunicații electronice, încheind cu consumatorii contracte care conțin clauze abuzive (contract nr. 24572597/26.04.2022 -titular Mocanu Dolores și contract nr.24548844/18.04.2022 -titular Jurubita Georgeta) .

În acest sens, în clauza prevăzută la art. 4.1 din Clauze contractuale principale - partea a II-a se stipulează că "în cazul nerespectării termenului de plata, se aplică penalități de întârziere de 0.5%/zi de întârziere din suma scadentă neachitată, cu titlu de daune moratorii, până la plata întregii sume scadente" .

În aprecierea reclamantei, clauza menționată mai sus este abuzivă întrucât: clauza nu a fost negociată direct cu consumatorul, fiind inserată în contracte de adeziune; clauza este contrară bunei-credințe, deoarece a fost stabilită exclusiv în favoarea operatorului economic- în ipoteza întârzierii în îndeplinirea obligațiilor asumate nu s-au prevăzut penalități în cuantum de 0.5%/zi pe care să le suporte VODAFONE ROMÂNIA SA; clauza creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților în detrimentul consumatorului-

. nivelul penalității de întârziere raportat la un an de zile este de 182.5% pe an, în condițiile în care rata dobânzii legale penalizatoare pentru data de 09.11.2022 a fost stabilită de BNR la nivelul de 6.75%/an. Se poate constata că penalitatea impusă este de 27 de ori mai mare decât dobânda legală rezultând o disproporție vădită cu orice prejudiciu care ar putea în mod rezonabil presupus.

Apreciază reclamanta faptul că sunt încălcate prevederile art. 1 al.(3) din Legea nr. 193/2000, prin raportare la Anexa nr.1, lit. r) din același act normativ, care prevede următoarele: "sunt abuzive acele clauze care permit profesionistului obținerea unor sume de bani de la consumator, în cazul neexecutării sau finalizării contractului de către acesta din urmă, fără a prevedea existența compensațiilor în sumă echivalentă și pentru consumator, în cazul neexecutării contractului de către profesionist"

În drept, s-au invocat dispozițiile Legii nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, republicată.

Prin întâmpinare, pârâta VODAFONE ROMÂNIA S.A., a solicitat respingerea acțiunii în constatare ca neîntemeiată.

În susținerea apărării, pârâta a subliniat faptul că, preliminar oricărei analize de temeinicie se impune observația că cererea de chemare în judecată nu cuprinde referiri concrete la contextul economic relevant sau cu privire la ansamblul drepturilor și obligațiilor asumate de părți contractual.

Împrejurarea că părțile au agreeat penalități de întârziere în cuantum de 0,5%/zi de întârziere nu justifică reținerea automată a unui comportament contractual contrar bunei-credințe sau existența unui dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților; în concret, raportat la condițiile financiare agreeate de părți, penalitatea de 0,5%/zi de întârziere reprezintă 0,045 Euro + TVA/zi de întârziere, mai exact, 0,27 lei (27 de bani)/zi de întârziere. Se precizează că actualul portofoliu de abonamente încheiate de Vodafone cu consumatorii este compus, din punct de vedere valoric, după cum urmează:

- contracte cu valoare lunară mai mică de 5 Euro (TVA inclus) - 21%;
- contracte cu valoare lunară între 5 și 10 Euro (TVA inclus) - 39 %;
- contracte cu valoare lunară între 10 și 15 Euro (TVA inclus) - 28 %;
- contracte cu valoare lunară mai mare de 15 Euro (TVA inclus) - 12 %.

Practic, se subliniază faptul că reclamanta, prin indicarea dobânzii penalizatoare în cuantumul prevăzut de art. 3 din O.G. 13/2011 (6,75%/an), consideră că pârâta ar trebui să fie îndreptățită la penalități de întârziere de 0,002 Euro/zi de întârziere, respectiv 0,75 Euro/an, adică sub 4 lei/an și că acesta ar fi apt să îndeplinească funcțiile pentru care penalitățile de întârziere sunt percepute - de a determina debitorul să execute obligația de plată restantă și să acopere prejudiciul suferit de comerciant ca urmare a neexecutării obligației debitorului de plată a abonamentului, care include costuri aferente personalului din departamentul de arierate, costuri de notificare, de recuperare a terminalelor achiziționate de debitor și de recuperare pe cale judiciară a sumelor datorate.

Menționează pârâta faptul că situația celor două contracte analizate - Contractul nr. 24572597/26.04.2022, încheiat cu dna. Mocanu Dolores, și Contractul nr. 24546844/18.04.2022, încheiat cu dna. Jurubiță Georgeta este următoarea:

Ambii clienți menționați au încheiat cu Vodafone în luna aprilie a anului trecut contracte de abonament, prin portare de la servicii pre-paid (cartelă pre-plătită) furnizate tot de Vodafone și au achiziționat terminale de telefonie mobilă (în ambele cazuri în valoare de 96 Euro fiecare, valoare subvenționată a prețului terminalelor) cu plata acestora în tranșe, facilități acordate clienților care încheie contracte de tip abonament, valabile pe o perioadă de 24 de luni. La scurt timp după încheierea contractelor de abonament, clienții au solicitat portarea înapoi la servicii pre-plătite.

Clientul Jurubiță Georgeta nu a plătit niciodată facturile emise de Vodafone, având în prezent un sold restant de 592,67 lei, iar doamna Mocanu Dolores a înregistrat întârzieri la plată, însă în prezent nu înregistrează un sold restant.

Învederează pârâta totodată faptul că, acțiunea introductivă nu face referire la caracterul clar și inteligibil al clauzelor contestate, nu analizează în concret consecințele financiare ale aplicării cauzei contestate sau ale excluderii acesteia din contractele încheiate de Vodafone și ignoră prevederile art. 4 alin. 15) din Legea nr. 193/2000, care reglementează criteriile în raport de care se evaluează caracterul abuziv al unei clauze contractuale.

În opinia sa, clauza dedusă judecății nu are caracter abuziv, fiind exprimată într-un limbaj clar și inteligibil pentru orice consumator. Penalitățile de întârziere sunt stabilite sub formă procentuală, raportată la suma restantă datorată de consumator, care are reprezentarea exactă a consecințelor neexecutării obligației de plată la termenul scadent.

De asemenea, pârâta consideră că art. 4.1 -din Clauzele contractuale principale, partea a II a- are caracter negociat, câtă vreme clienții au optat pentru servicii de abonament și au achiziționat un terminal de telefonie mobilă, la un preț al terminalului subvenționat și cu plata prețului în tranșe, adică la un preț mai mic decât valoarea acestuia pe piață la un comerciant de echipamente. Clienții pârâtei au deplină libertate să solicite negocierea condițiilor contractuale, însă intenția acestora de negociere vizează întotdeauna fie abonamentul pentru care optează și beneficiile obținute în baza acestuia, fie terminalele de telefonie mobile achiziționate odată cu încheierea contractelor de abonament, fie numărul tranșelor de plată și niciodată clauzele contractuale referitoare la penalitățile de întârziere. Aceasta pentru că, la momentul începerii relației contractuale, clienții nu doresc, de principiu, să aducă în discuție perspectiva de a nu realiza plățile asumate contractual.

De altfel, controlul realizat de CRPC Iași nu a relevat că ar fi existat cazuri în care clienții Vodafone ar fi solicitat negocierea acestei clauze, iar această solicitare să fi fost respinsă, caracterul nenegociat al clauzei fiind prezumat de CRPC Iași, prin prisma faptului ca este vorba despre un contract al cărui conținut se găsește publicat pe site-ul operatorului, fără ca prin aceasta să fie afectată legalitatea acestuia.

Analiza chestiunii negocierilor purtate de părți cu privire la termenii și condițiile contractuale trebuie realizată ținând cont de contextul specific în care consumatorii solicită și beneficiază de servicii de comunicații electronice: (i) consumatorii urmăresc încheierea contractelor și inițierea prestării serviciilor într-un termen cât mai scurt; (ii) consumatorii sunt interesați de negocierea prețului abonamentelor și a beneficiilor obținute în cadrul contractelor de abonament, inclusiv din perspectiva terminalelor achiziționate în cadrul abonamentelor și (iii) consumatorii nu sunt interesați să aducă în discuție sau să negocieze penalitățile de întârziere aplicabile în cazul în care nu plătesc la scadență abonamentul.

Pe de altă parte, astfel de negocieri nu se justifică în contextul în care toate condițiile contractuale au fost comunicate consumatorului și s-au aflat la dispoziția acestuia (nu numai la momentul încheierii contractului, dar și anterior, acestea fiind publice pe pagina de internet a comerciantului, în calitate de furnizor de servicii de comunicații electronice), iar consumatorul nu a solicitat modificarea clauzelor.

Referitor la lipsa bunei-credințe ca urmare a inexistenței unei clauze contractuale similare în beneficiul consumatorului, care să îl îndreptățească pe acesta să primească penalități de întârziere în cuantum de 0,5%/zi de întârziere, în ipoteza unei neexecutări a obligațiilor Vodafone, pârâta amintește că prin contractele încheiate cu consumatorii nu își asumă obligații de plată a unor sume de bani, o astfel de stipulație contractuală fiind incompatibilă cu însăși natura obligațiilor asumate de Vodafone.

În al doilea rând, reclamantul ignoră, de asemenea, prevederile contractuale care acordă clientului un termen de plată de 14 zile de la data emiterii facturii și acele prevederi contractuale care acordă acestuia posibilitatea de a obține amânarea plăților, la cerere.

Ca atare, consumatorul beneficiază de un termen suficient pentru a face plata fără penalități, în același timp, are posibilitatea de a obține amânarea plății în situațiile în care se află în imposibilitate fortuită de a achita prețul abonamentului (șomaj, boală, evenimente personale etc). În ipoteza amânării plății, consumatorul nu datorează penalități de întârziere pentru perioada în care plata sumelor restante a fost amânată.

Cu titlu de exemplu, numai în perioada ianuarie - martie 2023, au fost înregistrate 50.813, 50.464 și respectiv 60.672 de amânări la plata facturilor.

În al treilea rând, contractele încheiate între pârâtă și consumatori prevăd consecințe pecuniare importante în ipoteza neîndeplinirii obligațiilor asumate contractual de Vodafone.

În acest sens, sunt relevante prevederile art. 1.2 din Clauzele contractuale principale - partea a II-a, care stipulează ferm că Vodafone va furniza serviciile prestate 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână, singurele excepții fiind cele în care se realizează lucrări de modernizare a rețelei, reparații sau condiții meteorologice extreme (în aceste cazuri culpa Vodafone este, oricum, exclusă).

Termenul de remediere a deranjamentelor este de 24 ore, iar clientul poate beneficia de reducerea abonamentelor cu zilele în care au fost înregistrate deranjamente; despăgubirile acordate clientului sunt egale cu valoarea abonamentului pentru perioada de imposibilitate de utilizare a serviciilor Vodafone - art. 14 din Termenii și Condițiile Generale pentru furnizarea serviciilor post-plătite aplicabil persoanelor fizice - Consumatori.

Așadar, prin raportare la o durată a lunii de 30 de zile, în cazul existenței unor deranjamente Vodafone trebuie să plătească clientului despăgubiri în cuantum de 3,33%/zi calculate la întreaga valoare lunară a abonamentului (1.215,45%/an); pe de altă parte, obligația clientului care înregistrează restanțe este de a plăti penalități de întârziere de 0,5%/zi de întârziere, calculate la suma restantă (care poate fi inferioară valorii lunare a abonamentului).

Cât privește dezechilibrul dintre drepturile și obligațiile asumate de părți, pârâta susține că, analiza pretinsului dezechilibru contractual ar trebui să țină cont de rolul daunelor moratorii - acela de a determina debitorul să execute obligația principală și să repare prejudiciul suferit de creditor. Raportat la cuantumul sumelor la care aceste penalități se aplică, acestea au caracter adecvat, iar aplicarea unor penalități de întârziere în cuantumul propus de CRPC Iași le-ar face derizorii, inutile, lipsite de orice substanță.

În opinia sa, acest dezechilibru lipsește. Prețul lunar al abonamentelor analizate de CRPC Iași este de 9 Euro/lună + TVA, iar în caz de neplată, consumatorii ar datora suma de 0,045 Euro/zi de întârziere (circa 0,22 lei); neplata sumelor datorate timp de 3 luni - moment de la care ar putea interveni rezilierea contractelor-ar atrage plata de penalități de întârziere în cuantum de circa 4 Euro (20 lei). Cuantumul redus al acestor sume exclude existența unui dezechilibru contractual, fiind evident că plata unor penalități de întârziere în cuantum de 0,22 lei/zi de întârziere nu prejudiciază consumatorul și nu aduce un beneficiu financiar nejustificat pârâtei.

Totodată, contractele de abonament analizate de CRPC Iași au o valoare medie, și fac parte dintr-o categorie de contracte care reprezintă 2815 din portofoliul Vodafone. Pârâta deține în portofoliu și contracte de abonament cu o valoare de sub 5 Euro/lună (TVA inclus) - 21% din portofoliu. Așadar, aplicarea procentului de 0,5%/zi de întârziere acestora rezulta în penalități cu o valoare și mai mică.

În plus, având în vedere specificul activității pârâtei, care implică un număr mare de clienți (2,9 milioane în februarie 2023 doar pentru serviciile mobile), înregistrarea unor întârzieri la plată și recuperarea sumelor datorate pe cale judiciară ar atrage suportarea unor costuri semnificative de către Vodafone, iar urmărirea fiecărui client ar fi imposibilă din punct de vedere logistic și ar atrage costuri vădit nesustenabile. Așadar, nivelul penalităților

de întârziere trebuie să reflecte și aceste costuri, precum și posibilitatea și fezabilitatea urmăririi individuale a recuperării sumelor datorate de fiecare client.

Emiterea chiar și a unei notificări prin care informăm consumatorul cu privire la neplată generează costuri; la acestea se adaugă costurile foarte mari (raportat la arieratele urmărite) ce trebuie avansate în ipoteza recuperării pe cale judiciară a sumelor restante.

Pârâta invocă interpretarea oferită de CJUE prin hotărârea pronunțată în Cauza C76-10: "Revine instanței naționale în cauză, având în vedere toate împrejurările care însoțesc încheierea contractului, obligația de a stabili dacă o clauză dintr-un contract de credit precum cea din speță, care prevede în sarcina consumatorului, potrivit constatărilor efectuate de această instanță, o penalitate într-un quantum disproporționat de mare, trebuie considerată abuzivă în sensul articolelor 3 și 4 din Directiva 93/13."

Ansamblul condițiilor contractuale și financiare în care se încheie contractele de furnizare servicii de comunicații electronice impun stabilirea unor penalități de întârziere adecvate, fără a fi împovărătoare, fiind relevante, în opinia pârâtei, în special : (i) mobilitatea de care beneficiază consumatorii; (ii) beneficiile oferite consumatorilor la momentul încheierii contractelor de abonament, fără a fi oferită vreo garanție subscrisei și (iii) prețul foarte accesibil al serviciilor de comunicații electronice comparative cu alte țări UE.

De asemenea, trebuie avut în vedere că prevederea contractuală vizează clienții rău-platnici, și trebuie să asigure un echilibru între drepturile operatorului de servicii și cele ale clienților.

Nu trebuie omis faptul că în materia serviciilor de comunicații electronice oferite consumatorilor, aceștia din urmă beneficiază de prevederi legale care le acordă o mobilitate largă, atât prin posibilitatea de a trece de la un tip de servicii la celalalt (post-paid către pre-paid și invers), prin alegerea între mai multe variante de abonament, precum și prin posibilitatea de a se porta la un alt operator de servicii. În plus, pârâta oferă beneficiile substanțiale consumatorilor la încheierea contractelor de abonament, iar prețul serviciilor de comunicații electronice este accesibil, oferind posibilitatea consumatorilor de a beneficia de acestea pe scară largă.

În drept, s-au invocat prevederile art. 205 C.proc.civ, art. 4 din Legea nr. 193/2000, precum și toate textele de lege invocate.

Pe parcursul procesului a fost administrată proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, Tribunalul reține următoarele:

În fapt, prin Procesul-verbal de constatare nr. 420919/22.11.2022 încheiat de agenții constatatari ai COMISARIATULUI REGIONAL PENTRU PROTECTIA CONSUMATORILOR REGIUNEA NORD-EST (IASI)-f. 7, s-a reținut că „la data controlului efectuat s-a constatat că operatorul economic VODAFONE ROMANIA SA prestează servicii de comunicații electronice, încheind cu consumatorii contracte care conțin clauze abuzive”. Contractele suspuse analizei au fost cele încheiate cu consumatorii MOCANU Dolores (contractul nr.24572597/26.04.2022) și JURUBITA GEORGETA (contractul nr. 24548844/18.04.2022). S-a menționat caracterul abuziv al clauzei prevăzute la art. 4.1 din Clauzele contractuale principale-parte a II a, în ceea ce privește enunțul următor: "în cazul nerespectării termenului de plată, se aplică penalități de întârziere de 0.5%/zi de întârziere din suma scadentă neachitată, cu titlu de daune moratorii, până la plata întregii sume scadente".

În analiza caracterului abuziv al cuantumului penalităților, agenții constatatari au avut în vedere: caracterul de adeziune al celor două contracte, ceea ce exclude caracterul negociat al clauzelor; lipsa bunei-credințe întrucât clauza a fost stabilită exclusiv în favoarea operatorului economic; dezechilibrul semnificativ între drepturile și obligațiile contractuale, în detrimentul consumatorului, în contextul în care penalitatea impusă este de 27 de ori mai mare decât dobânda legală.

În drept, potrivit art. 8-13 din Legea nr. 193/2000, privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, în forma în vigoare la data încheierii procesului-verbal de constatare:

Art. 8: Controlul respectării dispozițiilor prezentei legi se face de reprezentanții împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, precum și de specialiști autorizați ai altor organe ale administrației publice, potrivit competențelor.

Art. 11: Organele de control abilitate încheie procese-verbale prin care se consemnează faptele constatate cu ocazia verificărilor făcute, precum și articolele din lege încălcate de profesionist.

Art. 12: (1) În cazul în care constată utilizarea unor contracte de adeziune care conțin clauze abuzive, organele de control prevăzute la art. 8 vor sesiza tribunalul de la domiciliul sau, după caz, sediul profesionistului, pentru a dispune încetarea utilizării clauzelor abuzive pentru viitor și modificarea contractelor aflate în curs de executare, prin eliminarea clauzelor abuzive. (2) La cererea de chemare în judecată va fi anexat procesul-verbal întocmit potrivit art. 11. (3) Asociațiile pentru protecția consumatorului care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 30 și 32 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, îl pot chema în judecată pe profesionistul care utilizează contracte de adeziune care conțin clauze abuzive, la instanța prevăzută la alin. (1), pentru ca aceasta să dispună încetarea folosirii acestora, precum și modificarea contractelor aflate în curs de executare, prin eliminarea clauzelor abuzive. Dispozițiile art. 13 alin. (1) și (4) sunt aplicabile. (4) Dispozițiile alin. (1) - (3) nu aduc atingere dreptului consumatorului căruia i se opune un contract de adeziune ce conține clauze abuzive de a invoca nulitatea clauzei pe cale de acțiune ori pe cale de excepție, în condițiile legii.

Art. 13: (1) Instanța, în cazul în care constată existența clauzelor abuzive în contract, obligă profesionistul să modifice toate contractele de adeziune în curs de executare și să elimine clauzele abuzive din contractele preformulate, destinate a fi utilizate în cadrul activității profesionale, și obligarea acestuia la publicarea pe site-ul propriu a hotărârilor judecătorești rămase definitive. (2) În cazul prevăzut la alin. (1), instanța va aplica și amenda prevăzută la art. 16 alin. (1). (3) Dacă instanța constată că nu sunt clauze abuzive în contract, va anula procesul-verbal întocmit.

De asemenea, potrivit art. 1 din Legea nr. 193/2000, orice contract încheiat între comercianți și consumatori pentru vânzarea de bunuri sau prestarea de servicii va cuprinde clauze contractuale clare, fără echivoc, pentru înțelegerea cărora nu sunt necesare cunoștințe de specialitate, fiind interzis comercianților stipularea de clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii.

Art. 4 alin. 1 din acest act normativ stabilește că o clauză contractuală care nu a fost negociată direct cu consumatorul va fi considerată abuzivă dacă, prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract, creează, în detrimentul consumatorului și contrar cerințelor bunei-credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților.

Potrivit art. 4 alin. 6 din Legea nr. 193/2000, evaluarea naturii abuzive a clauzelor nu se asociază nici cu definirea obiectului principal al contractului, nici cu calitatea de a satisface cerințele de preț și de plată, pe de o parte, nici cu produsele și serviciile oferite în schimb, pe de altă parte, în măsura în care aceste clauze sunt exprimate într-un limbaj ușor inteligibil.

În ce privește noțiunea de clauză abuzivă, art. 3 alin. 1 din Directiva nr. 93/13/CEE atribuie acest caracter clauzelor contractuale care nu s-au negociat individual și, în contradicție cu exigența de bună-credință, provoacă un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților care decurg din contract, în detrimentul consumatorului.

Din ambele reglementări rezultă aceleași condiții care imprimă unei clauze contractuale caracter abuziv și anume: clauza să nu fie negociată individual și să creeze un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, în detrimentul consumatorilor, contrar bunei-credințe.

În speță, instanța reține că titularii de contract MOCANU DOLORES și JURUBITA GEORGETA se circumscriu noțiunii de consumator în accepțiunea art. 2 alin. 1 din Legea nr. 193/2000, întrucât sunt persoane fizice și au încheiat contractele privind serviciile de comunicații electronice oferite de operatorul economic supus controlului de către reclamantă, pentru satisfacerea unor nevoi personale (art. 2 alin. 1 menționează că „prin consumator se înțelege orice persoană fizică sau grup de persoane fizice constituite în asociații, care, în temeiul unui contract care intră sub incidența prezentei legi, acționează în scopuri din afara activității sale comerciale, industriale sau de producție, artizanale ori liberale”).

Cu titlu prealabil, tribunalul va înlătura apărarea pârâtei referitoare la faptul că nu s-a făcut vreo referire de către reclamantă la caracterul clar și inteligibil al clauzei contractuale în discuție câtă vreme, în hotărârile *Kásler*, C-26/13, EU:C:2014:282, par. 49-50 și *Matei*, C-143/13, EU:C:2015:127, par. 54, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că clauzele contractuale care se circumscriu noțiunii „obiectul principal al contractului”, în sensul articolului 4 alineatul (2) din Directiva 93/13, trebuie înțelese ca fiind cele care stabilesc prestațiile esențiale ale acestui contract și care, ca atare, îl caracterizează. Dimpotrivă, clauzele care au un caracter accesoriu în raport cu cele care definesc esența însăși a raportului contractual nu pot fi circumscrise noțiunii menționate de obiect principal al contractului.

În prezenta cauză, clauza penală moratorie inserată în contract nu stabilește o prestație esențială, care caracterizează contractul de prestări servicii de comunicații electronice din speță. În consecință, instanța poate analiza caracterul abuziv al acestei clauze, indiferent că a fost redactată sau nu într-un limbaj clar și inteligibil, întrucât nu este incidentă ipoteza menționată la art. 4 alin.6 din Legea nr. 193/2000 referitoare la obiectul principal al contractului.

De asemenea, din reglementările privind protecția consumatorilor, sub aspectul constatării ca abuzive a anumitor clauze contractuale, nu rezultă condiția necesară pentru reținerea caracterului abuziv a luării în considerare a consecințelor financiare pe care le-ar putea suferi profesionistul în contextul excluderii cauzei respective, din perspectiva poziției sale pe piața de servicii respective (ca atare, nu interesează dacă, prin raportare la toate contractele în vigoare, pârâta ar suferi pierderi patrimoniale importante, ci doar dacă, în raport de contractul supus analizei, în mod individual, pierderea profesionistului este mult mai mare decât a consumatorului).

Referitor la caracterul nenegociat, instanța observă faptul că, potrivit art. 3 alin. 2 din Directiva nr. 93/13/CEE, se consideră întotdeauna că o clauză nu s-a negociat individual atunci când a fost redactată în prealabil, iar consumatorul nu a avut posibilitatea de a influența conținutul clauzei, în special în cazul unui contract de adeziune, faptul că anumite aspecte ale unei clauze sau o anumită clauză au fost negociate individual neexcluzând aplicarea prezentului articol pentru restul contractului, în cazul în care o evaluare globală a acestuia indică faptul că este, cu toate acestea, un contract de adeziune.

Instanța reține că pe piața aferentă serviciilor de comunicații electronice, pârâta nu deține o poziție de monopol, consumatorii având posibilitatea de a studia ofertele mai multor instituții bancare și de a decide în raport de propriile interese.

Însă, aducerea la cunoștința consumatorului a conținutului contractelor-fie prin postarea direct pe site, fie prin transmitere electronică sau înmânare personală- nu reprezintă negociere, ci o componentă a dreptului la informare, iar posibilitatea consumatorului de a opta între diferite servicii aflate pe această piață nu reprezintă negociere, având în vedere că pentru fiecare tip de serviciu există un contract preformat de către prestatorul de servicii, cu

privire la care consumatorul nu poate aduce modificări. De asemenea, faptul că titularii contractelor ar fi putut negocia valoarea penalităților nu a fost dovedit, pârâta nedepunând la dosarul cauzei nici un contract în care penalitatea să se situeze sub nivelul de 0,5%/zi de întârziere (din această perspectivă, nu reclamantei îi revedea sarcina probei, ci pârâtei).

Or, deși sarcina probei îi revenea, conform art. 249 Cod proc.civ, pârâta nu a făcut proba negocierii vreuneia dintre clauzele contractelor nr.24548844/18.04.2022 și nr.24572597/26.04.2022, în sensul de a se fi obținut acordul clienților, în mod individual, pentru clauza referitoare la penalitățile de întârziere contractuale. De asemenea, nu a fost depusă la dosar corespondența specifică unei asemenea etape anterioare încheierii contractelor sau contracte încheiate cu alți clienți, în aceeași perioadă, și care să cuprindă modificări ale clauzelor a căror înlăturare se solicită de către reclamantă.

Posibilitatea consumatorului de a influența natura și conținutul clauzei contractuale respective este o chestiune care depinde de puterea economică a părților contractului. Tocmai de aceea obligația de a dovedi existența negocierii se află în sarcina comerciantului, deoarece consumatorul, fiind partea cu o putere economică inferioară, nu are, de regulă, decât opțiunile acceptării fără obiecții a clauzelor contractuale sau renunțarea la încheierea contractului, ceea ce nu poate fi asimilat negocierii, contrar susținerilor apelantei.

Mai mult, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții de Justiție a Uniunii Europene, sistemul de protecție pus în aplicare prin Directiva nr. 93/13/CEE se bazează pe ideea că un consumator se găsește într-o situație de inferioritate față de vânzător sau de furnizor în ceea ce privește atât puterea de negociere, cât și de nivelul de informare, situație care îl conduce la adeziunea la condițiile redactate în prealabil, fără a putea exercita o influență asupra conținutului acesteia (Hotărârea din 27 iunie 2000, Oceano Editorial și Solvat Editores și Hotărârea din 26 octombrie 2006, Mostaza Claro) drept pentru care, pentru a asigura protecția urmărită de această directivă, Curtea a subliniat, în mai multe ocazii, că situația de inegalitate care există între consumator și vânzător sau furnizor nu poate fi compensată decât printr-o intervenție pozitivă, exterioară părților din contract.

Ca atare, Tribunalul reține că, în prezenta cauză, contractele încheiate între Vodafone România S.A. și titularii contractelor deduse judecății sunt contracte standard, cărora le este aplicabil documentul CCP -Partea I și Partea a II-a (Clauze contractuale principale)-f. 11, ce reprezintă clauze contractuale generale, practicate de către profesionist pe piața produsului sau serviciului respectiv, clauze care, de regulă, nu sunt negociate în mod direct cu consumatorul.

În cauză, opțiunea consumatorilor de a încheia sau nu contractul cu operatorul de servicii de telefonie nu înlătură în niciun fel realitatea că, în măsura în care dorește să beneficieze de servicii de telefonie și Internet pe o piață dominată de câțiva operatori ce practică în esență condiții generale similare, trebuie să accepte în bloc condițiile prestabilite de acesta, încheind astfel un contract eminate de adeziune, fără posibilitatea reală de a negocia vreo clauză.

Referitor la condiția dezechilibrului contractual, creat prin însuși art. 4.1 din CCP-Partea a II a, sau împreună cu alte prevederi din contract, tribunalul amintește că, în anexa Legii 193/2000 sunt enumerate, cu titlu exemplificativ, o serie de clauze considerate ca fiind abuzive, iar alin. 1 lit. b) și i) din anexă prevăd că au caracter abuziv clauzele care obligă consumatorul să se supună unor condiții contractuale despre care nu a avut posibilitatea reală să ia cunoștință la data semnării contractului și care obligă consumatorul la plata unor sume disproporționat de mari în cazul neîndeplinirii obligațiilor contractuale de către acesta, comparativ cu pagubele suferite de profesionist.

Analizând conținutul clauzei penale moratorii, instanța reține că, prin art. 4.1 ultimul paragraf din CCP-Partea a II a din contracte, părțile au evaluat anticipat prejudiciul cauzat

prin neexecutarea în termenul stipulat a obligației de plată a prețului ce revine clientului, anume 0,5%/zi până la plata întregii sume.

Într-adevăr, stabilirea unor clauze ce prevăd penalități de întârziere de 0,5% pe zi de întârziere, respectiv 182,5% pe an, reliefează o cotă vădit disproporționată în raport de orice prejudiciu care ar putea fi în mod rezonabil presupus a fi ocazionat într-un contract de prestări servicii de telefonie, respectiv în raport de pagubele efectiv suferite de către pârâtă.

Sub acest aspect, Tribunalul apreciază că operatorul de serviciu ar avea mult mai mult de câștigat (chiar cu luarea în considerare a tarifelor plătite pentru recuperarea creanțe) în ipoteza în care clientul nu ar plăti facturi și s-ar aplica clauza penală, față de situația în care s-ar plăti contravaloarea serviciilor facturate. Ca atare, se conturează existența unui dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților.

Faptul că în concret, valoarea penalității este una infimă pe zi de întârziere (0,27 lei/zi) nu este un argument solid pentru a înlătura disproporția vădită între suma exorbitantă la care se poate ajunge în cazul unor perioade lungi de neplată și resursele consumate de profesionist pentru recuperarea prejudiciului constând în contravaloarea facturilor neachitate. De altfel, nu trebuie omis faptul că nu în toate situațiile valoarea abonamentului este singura sumă înscrisă în factură, la aceasta adăugându-se ratele terminalelor sau tarife pentru conversații neincluse în abonament, iar penalitățile sunt percepute pentru valoarea totală înscrisă în factură, nu exclusiv pentru valoarea abonamentului. În plus, costurile antamate de operatorul economic pentru urmărirea sumelor restante sunt, de cele mai multe ori, puse, la final, în sarcina clientului-debitor (atât în instanță, cât și în faza de executare silită).

Nici posibilitatea achitării facturii ulterior datei scadente, fără perceperea unor penalități (14 zile de la emitere sau expirarea perioadei aprobate pentru amânarea plății) nu poate restabili echilibrul contractual perturbat prin perceperea de penalități de întârziere pentru neplata sumelor de bani datorate exclusiv consumatorului, în contextul în care pentru profesionist nu există o asemenea stipulație contractuală. Din această perspectivă, instanța infirmă susținerile pârâtei referitoare la faptul că VODAFONE nu si-a asumat obligații de plată a unor sume de bani, câtă vreme în chiar cuprinsul întâmpinării este dată ca exemplu situația plății de către prestatorul serviciilor a despăgubirilor pentru deranjamente, pentru întârzierea cărora nu sunt prevăzute penalități de întârziere.

De asemenea, tribunalul are în vedere că apărarea pârâtei referitoare la specificul activității sale, care implică un număr mare de clienți (2,9 milioane în februarie 2023 doar pentru serviciile mobile) și costurile semnificative pe care le-ar suporta în ipoteza urmăririi silite a tuturor acestora nu poate fi primită, întrucât analiza caracterului abuziv al clauzei, din punctul de vedere al dezechilibrului între drepturile și obligațiile părților, are în vedere dezechilibrul din fiecare contract în parte, nu dezechilibrul pe care l-ar suferi pârâta pentru toate contractele deodată, din perspectiva managementului afacerii sale. Nici pierderile suferite de către pârâtă în raport cu ceilalți clienți („35% din clienți achită facturile cu întârziere”) nu pot fi avute în vedere în baza aceluiași raționament.

De asemenea, invocarea beneficiilor oferite consumatorilor la încheierea contractelor nu poate înlătura constatarea dezechilibrului semnificativ creat prin quantumul penalităților de întârziere, atâta timp cât beneficiile/avantajele contractării cu un anume operator economic fac parte din strategia de marketing (de atragere a clienților) și nu poate fi considerată în contrapondere cu sancțiunea pentru neplata facturilor restante întrucât nu sunt folosiți aceiași termeni de comparație; tribunalul opinează că, în acest sens, beneficiile se referă la servicii, iar eventualele dezavantaje pot avea în vedere quantumul acestor servicii (prețul), iar nu sancțiunea pentru neplata la timp a prețului.

Susține pârâta faptul că, în realitate, în cazul său, răspunderea pentru neonorarea obligațiilor contractate este mult mai mare decât cea prevăzută pentru consumatori, invocând în acest sens că, în cazul existenței unor deranjamente Vodafone trebuie să plătească

clientului despăgubiri în cuantum de 3,33%/zi calculate la întreaga valoare lunară a abonamentului (1.215,45%/an) ; însă, din nou, în această comparație nu sunt folosiți aceiași termeni; astfel, pârâta aduce în discuție clauză penală pentru neexecutare, comparativ cu clauza penală pentru executarea neconformă (în speță executarea cu întârziere); pentru a verifica dacă profesionistul și consumatorul se află pe plan de egalitate din perspectiva drepturilor și obligațiilor, în speță trebuie observat dacă, pentru neplata la termen a despăgubirilor de către profesionist, sunt prevăzute penalități de întârziere și în ce cuantum; or, în cazul de față, din întreaga reglementare contractuală nu reiese că operatorul economic este sancționat pentru neplata la timp a obligațiilor sale pecuniare.

Practic pentru a concluziona în sensul existenței/inexistenței dezechilibrului contractual în detrimentul consumatorului, trebuie verificată echivalența și reciprocitatea prestațiilor, respectiv existența clauzelor prin care nu se acordă aceleași drepturi ambelor părți contractante.

În cauza de față, tribunalul apreciază că este evident că inserarea clauzei care instituie procentul de penalitate de 0,5% este făcută doar în favoarea uneia dintre părți și astfel se creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților. Aceasta deoarece, procentul de 0,5% pe zi din valoarea facturii este un procent cu o valoare ridicată, care nu își găsește echivalent și din partea operatorului, ceea ce face ca abonatul să nu își poată vedea recuperat prejudiciul, mai ales dacă această posibilitate de recuperare se reflectă și în termenul de maxim 30 de zile în care se poate pretinde despăgubirea, lucru care echivalează cu o excludere de plano a consumatorului de la obținerea vreunei reparări a prejudiciului suferit în cazul unei lipse de reacție din partea operatorului la plângerea făcută de client.

Limitarea drastică a posibilității consumatorului de a obține echivalentul pagubei produse prin lipsa de reacție a profesionistului constituie o rupere a echilibrului contractual, prejudiciind grav interesele clientului.

Deși pârâta încearcă să acrediteze ideea conform căreia, în aprecierea reclamantei, pentru neplata la termen a facturilor ar trebui stipulată exclusiv dobânda legală, din conținutul procesului-verbal de constatare reiese că reclamanta a identificat o dobândă contractuală penalizatoare de 27 de ori mai mare decât cea legală (aproximativ 182,5% pe an), nivel al penalității care este în mod evident nerezonabil față de calitatea de consumator a titularilor celor două contracte. Instanța reține că această clauză este de natură să creeze costuri semnificativ mai mari pentru consumator în perioada de prescripție a drepturilor de creanță, depășind în mod evident obiectul principal al contractului din punct de vedere valoric (prețul plătit). În plus, un astfel de cuantum al penalităților nu este prevăzut și în sarcina profesionistului, circumstanță de natură a crea un dezechilibru major între prestațiile părților, în caz de neexecutare a obligațiilor lor pecuniare.

De altfel, în ceea ce privește clauza referitoare la stabilirea unor daune moratorii, CJUE a statuat că, „în lumina punctului 1 litera (e) din anexa la directivă coroborat cu dispozițiile articolului 3 alineatul (1) și ale articolului 4 alineatul (1) din directivă, instanța de trimitere va trebui să verifice în special, pe de o parte, normele naționale care sunt aplicabile între părți, în ipoteza în care nu a fost convenit niciun acord în acest sens în contractul în cauză sau în diferite contracte de acest tip încheiate cu consumatorii și, pe de altă parte, nivelul ratei dobânzii de întârziere stabilit, prin raportare la rata dobânzii legale, pentru a verifica dacă el este de natură să garanteze realizarea obiectivelor pe care le urmărește în statul membru vizat și nu depășește ceea ce este necesar pentru a le atinge” (a se vedea par. 74 din hotărârea pronunțată în cauza nr. C-415/11, Mohamed Aziz împotriva Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa)).

Prin urmare, este corectă raportarea reclamantei la nivelul dobânzii legale, fără ca aceasta să însemne că se urmărește, în realitate, plafonarea penalității contractuale la nivelul dobânzii legale, cum insinuează pârâta.

Argumentul pârâtei referitor la disciplina contractuală, respectiv presiunea exercitată de existența unei penalități de întârziere în cazul nerespectării termenului de plată este parțial fondat. În acest sens, instanța consideră că este firesc că părțile să deroge de la cuantumul dobânzii legale pentru a evalua contravaloarea lipsei folosinței banilor ce trebuiau achitați pentru serviciile de care consumatorul a beneficiat, însă acest cuantum trebuie să aibă o anumită limită rezonabilă – or, depășirea de 27 de ori a cuantumului legal al dobânzii penalizatoare nu poate fi considerată rezonabilă.

Clauza menționată în procesul -verbal de constatare se încadrează în tiparul descris de art. 1 lit. i) din Anexa nr. 1 la Legea nr. 193/2000, fiind o clauză care *obligă consumatorul la plata unor sume disproporționat de mari în cazul neîndeplinirii obligațiilor contractuale de către acesta, comparativ cu pagubele suferite de profesionist*.

În cauza de față, în temeiul clauzei penale moratorii inserate în contract, reclamantul solicită obligarea debitorului la plata unor penalități de întârziere în cuantum de 0,5% pe zi de întârziere, echivalând cu o penalitate cumulată de 182,50% pe an. Prin urmare, această clauză contractuală provoacă un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, în detrimentul consumatorului și contrar cerințelor bunei-credințe.

Cât privește buna-credință, instanța are în vedere și jurisprudența CJUE (cauza C-415/11 – Mohamed Aziz împotriva Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa - Catalunya caixa), în sensul că noțiunea de *dezechilibru semnificativ* în detrimentul consumatorului trebuie apreciată prin intermediul unei analize a normelor naționale aplicabile în lipsa unui acord între părți, pentru a evalua dacă și, eventual, în ce măsură contractul îl plasează pe consumator într-o situație juridică mai puțin favorabilă în raport cu cea prevăzută de dreptul național în vigoare, iar pentru a ști dacă dezechilibrul este creat *în contradicție cu cerința de bună-credință*, este important să se verifice dacă vânzătorul sau furnizorul, acționând în mod corect și echitabil față de consumator, *se putea aștepta în mod rezonabil ca acesta din urmă să accepte clauza în discuție în urma unei negocieri individuale*.

Cu referire la buna-credință, CJUE a avut în vedere și considerentului nr. 16 al Dir. 93/13/CEE, conform căruia „la evaluarea bunei credințe, trebuie acordată o atenție deosebită autorității pozițiilor de negociere ale părților, dacă consumatorul a fost influențat să fie de acord cu condiția în cauză și dacă mărfurile sau serviciile au fost vândute sau furnizate la cererea expresă a consumatorului; întrucât condiția de bună credință poate fi îndeplinită de vânzător sau furnizor dacă acesta acționează corect și echitabil față de cealaltă parte, ale cărei interese legitime trebuie să le ia în considerare”.

În cauză, chiar din susținerile pârâtei din întâmpinare reiese că aceasta cunoaște faptul că beneficiarii serviciilor de telecomunicații nu vor să negocieze clauza respectivă, pentru că nu antamează situația restanțelor la plată; ca atare, cunoscând acest aspect, operatorul economic profită de distragerea atenției clienților prin beneficiile oferite și nici nu își pune problema dacă respectiva penalitate ar fi sau nu acceptată de client, aspect ce denotă reaua-credință.

Totodată, buna-credință presupune faptul că niciuna dintre părți nu urmărește să obțină, ca urmare a încheierii contractului, mai mult decât valoarea contraprestației la care s-a obligat cealaltă parte, respectând astfel un echilibru al prestațiilor reciproce. *Per a contrario*, reaua-credință intervine ori de câte ori un comerciant, profitând de absența unei negocieri directe a unei clauze, rupe, în mod voit, acest echilibru, urmărind protejarea propriilor interese, simultan cu dezinteresul față de drepturile consumatorului. Or, astfel cum s-a demonstrat în paragrafele anterioare, pârâta obține mult mai mult din perceperea penalităților decât din contravaloarea prestației sale, întrucât penalitățile nu sunt plafonate la valoarea debitului principal.

Prin urmare, fiind îndeplinite toate cele trei condiții pentru a se dispune constatarea caracterului abuziv al clauzei referitoare la perceperea penalităților de întârziere de către

profesionist, instanța va constata caracterul abuziv al prevederii stipulate la art. 4.1 din Partea a II a -Clauze Contractuale Principale din cuprinsul celor două contracte suspuse controlului și, față de dispozițiile art. 13 alin. 1,2 din Legea nr. 193/2000, va obliga pârâta să modifice contractele de adeziune în curs de executare, destinate a fi utilizate în cadrul activității sale profesionale, în sensul înlăturării din cuprinsul lor a clauzei referitoare la cuantumul penalității de 0,5% ; de asemenea, o va obliga la publicarea pe site-ul propriu a prezentei hotărâri, la momentul la care aceasta va deveni definitivă.

Având în vedere caracterul imperativ al sancțiunii amenzii în cazul constatării caracterului abuziv al clauzelor, tribunalul va aplica și amenda prevăzută la art. 16 al. 1 din același act normativ, în cuantumul ei mediu- 50.000 lei, având în vedere că, astfel cum rezultă din contractele analizate anterior, stipularea de clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii este prevăzută într-un număr foarte mare de contracte (2,9 milioane, conform susținerilor pârâtei înseși), însă cuantumul penalității de 0,5%/zi este unul uzual în cazul operatorilor de servicii de telefonie din România.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite cererea formulată de reclamantul COMISARIATUL REGIONAL PENTRU PROTECTIA CONSUMATORILOR REGIUNEA NORD-EST (IASI) cu sediul în Iași, str. Toma Cozma nr. 11, jud. Iași, în contradictoriu cu pârâta VODAFONE ROMANIA SA (J40/9852/1996, CUI 8971726) cu sediul procesual ales la SCA Țuca, Zbârcea & Asociații din București, șos. Nicolae Titulescu nr. 4-8, Clădirea America House, Aripa de Vest, et. 8, sector 1.

Constată abuzive clauza stipulată la art. 4.1 din Partea a II a -Clauze Contractuale Principale din contractele nr. 24572597/26.04.2022 și nr. 24548844/18.04.2022 încheiate de pârâta cu consumatorii MOCANU DOLORES și respectiv JURUBIȚA GEORGETA , în ceea ce privește aplicarea penalităților de întârziere de 0,5%/zi de întârziere din suma scadentă neachitată, cu titlu de daune moratorii, în cazul nerespectării termenului de plată al facturilor emise de pârâta.

Obligă pârâta să modifice toate contractele de adeziune în curs de executare încheiate cu clienții consumatori și să elimine clauzele abuzive din contractele preformulate, destinate a fi utilizate în cadrul activității profesionale, conform prezentei hotărâri.

Menține procesul-verbal de constatare nr. 420919/650/22.11.2022 în ceea ce privește constatarea caracterului abuziv al clauzei menționate mai sus.

Obligă pârâta la publicarea pe site-ul propriu a prezentei hotărâri, la momentul la care aceasta va deveni definitivă.

Aplică amenda în cuantum de 50.000 lei pentru contravenția prevăzută la art. 16 alin. 1 din Legea nr. 193/2000, constând în încălcarea interdicției de a stipula clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii.

Cu drept de apel în termen de 30 de zile de la comunicare, apel care se depune la Tribunalul București, Secția a VI a.

Pronunțată azi, 20.10.2023, prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea grefei.

Președinte,
judecător Roxana Delia Alecu

Grefier,
Petruța-Mădălina Tănăsie

Red. R.D.A/4 ex